

ΡΑΜΠΑΓΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΕΝΟΥ

Ἐν Ἀθήναις δραχμὰς 10. — Ἐν ταῖς ἑκαρχίαις δραχμὰς 11

Ἐν ταῖς ἀστυὶν 10

Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾷ 18.

Ἐν ταῖς ἀστυὶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Γεώργιος Κριαράς

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ

Καὶ ῥέτος πῶς δὲν ἔχομε
Μασχροκομιτάτο;
Γιατὶ ἔστην τρελλαπόκηρα
Δὲ δίνου' ἓνα θάρρος
Νὰ φέρῃ ὅλο τὸ λαὸ
Καὶ πάλι ἄνω κάτω
Γιὰ νὰ μὴ νοιώθ' ἡ ράχι του
Τῶν φόρων του τὸ βάρος;

Ἄ! ῥέτος τὴν ἀνάγκη του
Δὲν ἔχ' ἡ βασιλεία,
Δὲν τρέμει ὁ Τρικούπης μας,
Μὴν τύχη καὶ θυμῶση
Λαὸς ὅπου δὲν ἔχει πῶ

Τὴν πλειονοψηφία
Κι' ἂν τοῦ χτυπᾷ τὸ πόδι του
Μπορεῖ νὰ τὴ τετοιώσῃ.

Τὸν ἐφοβόσουν μιὰ φορὰ
Καὶ γιὰ νὰ τὸν μερεύῃς
Τρικούπη, ἀπεφάσιζες
Νὰ τόνε μασκαρεύῃς
Καὶ μέσα ἔστὸ μασκάρημα
Νὰ τὸν λεφτοβραβεύῃς.

Ῥέτος δὲ μπορεῖ νὰ βγῇ
Κι' ἡ Τρελλοκατερίνα
Μὲ ἀξιώσεις κωμικὰς
Βραβεῖου ἔστην Ἀθήνα.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΥΠΟΧΘΟΝΙΟΥΣ

Δὲν σᾶς ἔπιασεν ὁ Ζῶης ποντικοὶ τῶν ὑπνόνων
Μὲ τὸ γατοπρόσωπό του σ' ὅλους σας ἐμπνέων τρέμων
Μ' ἂν γελάσατε, ἀχρεῖοι, τὸν ἐπίσημον κυφόν.
Κούτσα κούτσα θὰ σᾶς πιάσῃ ὁ διαβολεμένος Φόν.

ΤΑ ΥΔΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΥΔΡΟΚΕΦΑΛΟΝ ΦΙΛΗΜΟΝΑ.

Τὰ ὕδατα τῆς πόλεως, ἰδοὺ τὸ ζήτημά μας
Κι' ἐνδιαφέρει ὅλους μας, ἐκτὸς τοῦ βασιλέως.
Ἄλλ' ἂν τὴν ἄσιν θέλετε ἂπ' τὸ Φιλημονᾶ μας,
Κτυπᾶτε τὸ κεφάλι του μὲ βλάβρον Μωυσέως.

ΑΘΗΝΑΙ—ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

— 'Αποκρηγνικό. —

Ἐφέτος ἡ ἀπόκρια μᾶς φεύγει.

Πιάνει τὸ τραῖνο καὶ κατεβαίνει εἰς τὸν Πειραιᾶ.

Καὶ αἱ Ἀθηναῖοι θ' ἀναγκασθοῦν νὰ τὴν ἀκολουθήσουν ἐκεῖ τὴν τρελλὴν θεάν.

Θὰ τὰς σύρῃ κατόπιν αὐτῆς ἐκούσας ἀκούσας.

Ὁ κ. Ρετσίνας ἐδείχθη καὶ πάλιν ἀνώτερος τοῦ Φιλήμονος.

Πρακτικὸς ἀνθρώπος αὐτός, δὲν χάνεται εἰς θεωρίας καὶ σχέδια.

Ὁ Φιλήμων δὲν ἐδυνάθη ν' ἀντιβιάσῃ τὸν Πειραιᾶ εἰς τὰς Ἀθήνας, διότι καὶ νὰ τὰς μασκαρεύσῃ ἀκόμη, καθὼς πρέπει, δὲν εἶναι ἱκανός.

Καὶ αἱ Ἀθηναῖοι διὰ νὰ δικαιοδοτήσουν, διὰ ν' ἀποκρίθουν ζωηρῶς, θ' ἀναγκασθοῦν νὰ καταβῶν εἰς τὸν Πειραιᾶ, τὸν Πειραιᾶ, τὸν ὁποῖον αὐταὶ μὲ τὸν πρωτενουστῆρικον ἐγώισμόν των συνηθίζουν νὰ περιφρονοῦν, ὡς πρόστυχον εἰς τὰς διασκεδάσεις του.

Αἱ Ἀθηναῖοι ὁμοιάζουν μὲ φιλάρεσκον καὶ ζηλότυπον γυναικα οὐδέποτε ὁμολογοῦσαν ἄλλης τὴν ὑπεροχὴν, εἴτε κατὰ τὴν καλλονὴν, εἴτε κατὰ τὸν στολισμόν.

Καὶ εἶναι κατόρθωμα νὰ καταδεχθῶν αὐταὶ ν' ἀναγνωρίσουν ἐφέτος ὅτι ὁ Πειραιεύς τὰς ὑπερβαίνει, ὁ Πειραιεύς ταῖς παύρει τὴν πρωτιάν.

Αὐτὸ θὰ πῇ νὰ ἔχῃ μία πόλις δῆμαρχον, καθὼς πρέπει.

Ὁ ἡμέτερος βυθιζόμενος εἰς τραγικὰ ζητήματα πάντοτε, δὲν προφθάνει νὰ δώσῃ προσηλὴν καὶ εἰς ἄλλα τερπνὰ, φαιδρὰ, ἀπαράτητα διὰ τὸν θέλοντα νὰ ζήσῃ. Τὸν ἀποροφᾷ τόσον ἡ περὶ τῶν νεκρῶν μέριμνα, ὥστε θὰ ἤθελε νὰ ἀπέθνησκον, πρὸς χάριν του καὶ ὅλοι του οἱ δημόται διὰ νὰ τοὺς ἐκφωνήσῃ *συλλήθδην* ἕνα ἐπιτάφιον.

Ἄλλου εἶδους Νέρων αὐτός!

*
* *

Συμπέρασμα.—Ὁ Πειραιεύς μὲ τὸν Ρετσίνα του ζωντανεύει.

Αἱ Ἀθηναῖοι, μὲ τὸν Φιλήμονα, πεθαίνουν.

Ὁ Ρετσίνας εἶναι πάντοτε ἑτοιμὸς νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν πανηγυρικὸν τοῦ Πειραιῶς.

Ὁ Φιλήμων εἶναι πάντοτε ἑτοιμὸς νὰ ψάλλῃ τὸν ἐπιτάφιον τοῦ δήμου του.

Μεταξὺ τούτου καὶ ἐκείνου ὑπάρχει διαφορὰ, οἷα ἡ μεταξὺ νεκροθάπτου καὶ νυμφίου.

Ὁὗτος γεννᾷ.

Ἐκεῖνος θάπτει.

Ὁ Πειραιεύς ζῇ τόσον εἰς χεῖρας τοῦ Ρετσίνα, ὥστε ἔχει τὸ θάρρος νὰ μασκαρεύεται.

Αἱ Ἀθηναῖοι εἶναι τόσον φόβισαι εἰς τὰ χέρια τοῦ Φιλήμονος, ὥστε δὲν ἔχουν τὸ θάρρος οὔτε νὰ μασκαρευθοῦν καθὼς πρέπει.

ΠΩΣ ΛΗΣΤΕΥΟΥΝ ΕΙΣ ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἐγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον περὶ τῶν **ληστών** τοῦ χρηματιστηρίου. Σήμερον ἀνακοινοῦμεν ὀλίγα τινα, ἵνα οἱ συμπολεῖται μᾶς ἐρεξῆς ὥσιν ἐν γνώσει τῶν τεκταινόμενων ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ, καὶ κατανοήσωσιν ἐντελῶς ὅτι οἱ ληστεύοντες μεγάλοι χρηματισταὶ ἔχουσιν εἰς ἐνέργειαν θέσει ὅλα τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων πίπτουσι τὰ θύματα εἰς χεῖρας τῶν ὡς **τυφλοπόντικα**.

Οἱ τρεῖς ἢ τέσσαρες χρηματισταὶ, οἱ τακτικῶς, διὰ τρίτων προσώπων, ἀφαιροῦντες τὸ χρῆμα τῶν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ μᾶς συναλλασσομένων, ἔχουσι καὶ ἐφημερίδα, ἣν κατέστησαν ὄργανόν των, τοποθετήσαντες ἐν αὐτῇ ἕνα ὑπάλληλόν των, γράφοντα εἰς αὐτὴν τακτικῶς οἰκονομολογικὰ ἄρθρα, περὶ τῶν χρεωγράφων τοῦ δημοσίου, περὶ τῆς πιστωτικῆς τραπέζης περὶ τῆς εταιρίας τοῦ Λαυρίου κ.λ.π. Τὰ ἄρθρα ταῦτα γράφονται κατ' ἐμπνευσιν τῶν χρηματιστῶν τῶν ληστευόντων καθ' ἐκάστην τοὺς συμπολίτας μᾶς.

Θὰ μᾶς εἴπητε ποία εἶνε αὐτὴ ἡ ἐφημερίς, καὶ ποῖος αὐτός ὁ ἀρθρογράφος τῆς;

Σᾶς τὸ λέγομεν.

Ἡ ἐφημερίς αὐτὴ ὀνομάζεται «Ἀχρόπολις» καὶ ὁ ἀρθρο-

(1)

Ε Π Ι Φ Υ Λ Λ Ι Σ

(1)

ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΒΑΛ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Κατὰ μετάφρασιν

ΚΩΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΑΠΟΚΡΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Προσωπικοφύροιο.

Ἡ ἱστορία ἡμῶν ἀρχεται ἀπὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς πολυθρυλήτου ἐκείνης ἀποκρέως τοῦ 1826, ἧς τὴν ἀνάμνησιν ἐτήρησαν πάντες οἱ παρισινοὶ ἐπικουρείοι.

Ἦτο ἡ πέμπτη μετὰ μεσημβρίαν. Εἶχε νυκτώσει. Ὁ κῆπος τοῦ Παλαι-Ροαγιᾶλ παρουσίαζε μαγικὴν ἀποψιν.

Θόρυβος παντοῦ, κίνησις πυρετώδης, φωτεινὴ συνανάφωρις ἐμποιοῦσα καταπληκτικὴν καὶ παράδοξον ἐντύπωσιν.

Ὅλα τὰ πατώματα κατεχόμενα σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τῶν χαρτοπαικτικῶν αἰθουσῶν, τῶν καφείων, τῶν ἐστιατορίων καὶ τῶν πολυτελῶν ἀσύλων, ὧν τὸ ὄνομα δὲν γράφεται, λαμπρῶς ἐφωταγωγοῦντο. Μεθ' ὅλην δὲ τὴν δριμύτητα τοῦ φύγους ἔμεναν ἀνοικτὰ τὰ πλεῖστα τῶν παραθύρων, ἀφ' ὧν προέκυπτον ἐκ περιεργείας ἀπειροὶ κεφαλαὶ, ὧν τὰ βλέμματα ἐβυθίζοντο ἐπὶ περιλαμπούς παραλληλογράμμου, ὅπου οὐδεμία θέσις ἔμενε κενή, καὶ ἥτις ὁμοιάζε πρὸς γιγάντειον αἵθουσαν χοροῦ.

Ἡ νύξ αὕτη τῆς τρέλλας ἐπαξίως ἐνεκαινίζετο. Εὐθυμίας πνεῦμα ἐπέπνεε πανταχοῦ. Ὅλων αἱ μορφαὶ ἐμειδίουν. Οὐδὲν ἐπεσκίαζε τὴν ἑορτὴν καὶ τὰ μικρότερα παράθυρα ἀπέστειλλον τὸν θόρυβον καὶ τὰς ἀκτῖνας αὐτῶν πρὸς τὴν ἐστίαν ἐκείνην τῆς χαρᾶς, τοῦ πατάγου, τοῦ φωτός.

Μία μόνη κηλὶς παρετρεῖτο ἐπὶ πάσης τῆς φωτιζομένης προσώψεως τῆς πτέρυγος Βαλοᾶ. Μικρόν τι παράθυρον εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα, μόλις ἐπέτρπε νὰ διέρχεται διὰ τῶν κεκλεισμένων αὐτοῦ παραθυροφύλλων θαμβὴ καὶ πελιδνὴ λάμψις.

Τὸ παράθυρον τοῦτο ἀνῆκεν εἰς στενόμακρον δωμάτιον, φειδωλῶς ἐπιπλωμένον, ὅπου ἀνθρώπος, ὠχρὸς ἐκ τῆς ὀδύνης ἐψυχωρράγει, ληθαργῶν ἐπὶ πενιχροῦ κραδῶδους.

Παρὰ τὴν κλίνην, τρία ὥραία κοράσια, ὧν τὸ μεγαλείτε-

γράφος εἶναι ὁ Κατσελίδης, νέος λεπτός, **τσαληδόθρα** ἐπονομαζόμενος, ἄλλοτε λογιστὴς τοῦ ἐν Βόλῳ ὑποκαταστήματος τῆς Τραπεζῆς Ἑπαιρωθεσσαλίας, τῆς ἐξαρτωμένης ἐκ τῆς Τραπεζῆς Κων/πόλεως, ἧς ἰδρυταὶ εἰσὶ οἱ Κορωνιός, Συγγρός Σκουλούδης κ.λ.π.

Ἄφ' οὗτου δὲ προσελήθη ὁ εἰρημένος ὑπὸ πολλοῦ εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» αὕτη δημοσιεύει τὸ δελτίον τοῦ γρηματιστηρίου συντεταγμένον πάντοτε κατ' ἐμπνευσιν, εἰς τὴν πρώτην σελίδα τὴν ἀμέσως μετὰ τὰ τηλεγραφήματα, καὶ τοῦτο ἵνα ἀμέσως ὁ ἀναγνώστης τῆς ἐφημερίδος ταύτης ὀπίστη τὴν ματιὰν του καὶ εἰς αὐτὸ, ἐνῷ ὅλαι αἱ ἄλλαι ἐφημερίδες δημοσιεύουν τὰ γρηματιστικά των δελτία εἰς τὴν τρίτην καὶ τετάρτην σελίδα. Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ δελτίου τούτου πάντοτε ἔχει τὰς ὠφελείας του διὰ τοὺς ληστεύοντας γρηματιστάς, διότι πολλοὶ συμφώνως πρὸς αὐτὸ ρυθμίζουν τὰς ἐν τῷ γρηματιστηρίῳ πράξεις των, καὶ οἱ γρηματισταὶ, δηλαδή ἡ ληστρική συμμορία, ἐπωφελεῖται ἐκ τῆς ἀγαθότητος καὶ εὐπιστίας τῶν ἀθῶων τούτων θυμάτων καὶ ἐπιτυχάνει τὰ κόλπα της.

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω, τὰ ὅποια ἡ ἀστυνομία τοῦ «Ραμπαγᾶ» ἔχει ἀνακαλύψει, ἡ συμβουλὴ μας πρὸς τοὺς ἐν τῷ γρηματιστηρίῳ συναλλασσομένους συμπολίτας μας δὲν εἶναι ἄλλη, παρὰ **νὰ μὴ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψει τὰ ἐν τῇ «Ἀκροπόλει» δημοσιευόμενα**, ἄρθρα περὶ τραπεζῶν, ἢ περὶ τοῦ γρυσοῦ, ἢ ἐπαιρειῶν Λαυρίου κ.λ.π. διότι ὅλα **ἔχουν σκοπὸν, καὶ ἐνέδραν πρὸς ληστείαν.**

Ραμπαγᾶς.

ΤΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἤρχισαν αἱ ἀπόκρεω· ἡ ἐποχὴ τῆς τρέλλας καὶ τῶν θεμιτῶν ὀργίων. Τὰ νέα Διορυσία.

Ἐμβήκαμεν εἰς τὸ Τριῶδι.

Ἰδοὺ ὁ κλασικὸς πλέον «Φασουλῆς καὶ Περικλέτος», τὸ τῶσφ τέρπον τὸν λαὸν θέαμα, ὁ αὐτοσχέδιος ἀπὸ κάρρου ποιητής, ἐλκύνων εἰς τὰ παράθυρα καὶ τοὺς ἐξώστας τὰς

ρον ἦτο δεκαεξαετὲς, προσνήχοντο, μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας καὶ τὰ γόνατα ἐπὶ τῆς πλακοστρώτου ἐδάφους. Εἰς τὸ προσκέφαλον, νεαρὰ εἰσέτι γυνή, μ' ἐρυθροὺς ἐκ τῶν δακρύων τοὺς ὀφθαλμούς, ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς βλέμματα στοργῆς ἀπηλπισμένης.

Ὅπισθεν αὐτῆς ἦτο ὁραῖος μεῖραξ, δεκαπέντε ἐτῶν, μὲ τὸ μέτωπον μελαγχολικόν, τὸ βλέμμα σκεπτικόν καὶ υπερήφανον.

Ὅπισθεν δὲ καὶ τούτου, χωρικός, ὥσει τεσσαρακοντούτης, εὖρωστος, ἥράκλειος τὸ σῶμα, ἔκρυπτε τὴν ἀγαθὴν καὶ ἀπλοῦν μορφήν του μεταξὺ τῶν χειρῶν του.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, καθήμεν ἑπὶ ψαθοπλέκτου καθέκλας, πρὸ τῆς ἐσβεσμένης σχεδὸν θερμάστρας, ἐσχατόγηρος γυνὴ ἀνεγίνωσκε, διὰ βραδείας καὶ ἐξησθενημένης φωνῆς, τὰ τροπάρια λατινικῆς δεήσεως.

Ἐκτὸς τῆς γυναικὸς ταύτης, ἦτις, εὐθυτενῆς, ἄκαμπτος, ἀκίνητος, ἐφαίνετο οὕσα ἡ προσωποποίησις τῆς ἀναισθησίας, τὰ πάντα, ἐν τῇ πενιχρᾷ κατοικίᾳ ἐδείκνυν ἀπειρον στενοχωρίαν καὶ πικρὰν ἀπόγνωσιν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἀνέθρωςκεν ἐκ τοῦ κήπου πλήμμουρα φαιδρῶν καὶ χαρμωπῶν φωνῶν, καὶ ἐκάλυπτε τὴν μονότονον τῆς γραιῆς ἀπαγγελίαν— ἦτο δὲ τότε σπαρχατικὴ ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς φρενητιώδους ἐξωθεν μέθης καὶ τῆς στυγνῆς, τῆς σιγῆς, τῆς εἰς βωβὰ δάκρυα λουομένης ἀπελπισίας τῶν ἐν τῷ πενιχρῷ δωματίῳ. Ἡ προσευχὴ διεκόπτετο ἐπὶ τῶν ὠχρίωντων χειλέων τῶν κορασιῶν ὁ ἀσθενὴς ἐταράσσετο ἐν τῷ πυρετῷ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ—

Εὐας, τὸ κομψὸν **Γαϊτανάκι**, τὰ ἀνούσια **ρόπαλα**, ὁ **Γρίβας**, ὁ περιόνυμος πλέον καταστάς Γρίβας, ὅστις καίτοι πενθῶν ἐφέτος ἐπὶ τῇ ἁώρῳ στερήσει τοῦ **Καραβίδα** του πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ συνορτάσῃ μετ' αὐτοῦ τὰς Ἀπόκρεω, ἐν τούτοις εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἡ ψυχὴ τῶν λαϊκῶν Ἀπόκρειων καὶ ἐνεφανίσθῃ ἐπὶ κάρρου σατυρίζων ἐπιτυχῶς τὸν κατάχρεον **Λιμοκοιτόρο**, περικυκλούμενον ὑπὸ τῶν πιστωτῶν του καὶ τέλος ἰδοὺ ἡ ἱστορικὴ **Γκαμήλα**, ἥτις οἰστηρᾷ τὸς ἄλλοτε τὴν πάλαι ποτὲ Νονάν, καὶ ἥτις ἐνεφανίσθῃ καὶ ἐφέτος ὡς πάντοτε μετὰ τὴν χαριτόδρυτον ὄψιν της καὶ τοὺς θελατικὸς της πόδας. Ἐν τούτοις ἡ αἰωνία αὕτη πρόσκοπος τῶν Ἀπόκρειων διὰ τῆς ἐμφανίσεως τῆς ἀηδοῦς καὶ ψωριώσης κεφαλῆς της ἀνοίγουσα τὸ **καρναβάλι**, καὶ διὰ τῶν ἤχων τοῦ **ντερίου** της ἀναμνησκουσα εἰς τὸν Ἀθηναῖον, ὅτι ἤλθαν ἡ **Ἀποκρητὴς ἀνακαλεῖ** οὐδὲν ἦττον παρ' ἡμῖν γλυκείας ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ ἀποτελεῖ δημοφιλεῖς ἀρχαῖον ἔθιμον, ἀνευ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ ἡ ἔλευσις τῆς Ἀπόκρειω, τὸ **Καρναβάλι** τοῦ λαοῦ.

Ἐν τούτοις ἐφέτος τὸ καρναβάλι, ὡς ἐκ τῆς ἐνάρξεώς του φαίνεται, οὐδὲν ὑπόσχεται τὸ τερπνόν καὶ ψυχαγωγικόν, τοῦναντίον μεγίστη ψυχρότης καὶ κατῆφεια καὶ γενικὴ ἀθυμία ἐπικρατεῖ παρὰ τῷ λαῷ. Μόνος δὲ ὁ λαὸς παρέχει ζωὴν εἰς τὰς τοιαύτας πανθήμους ἑορτάς καὶ κατ' ἐξοχὴν λαϊκὰς διασκέδασεις. Ἀπρακτοῦντος τοῦ λαοῦ παντοῦ κατῆφεια καὶ σιωπὴ καὶ νέκρωσις μόνον ὑπάρχει. . . Ἀλλὰ ποῦ ὄρεξις ἐφέτος πλέον παρὰ τῷ κύπτοντι καὶ δουλεύοντι καὶ πενομένῳ διὰ τὰς πλουτωσίαν ὀλίγοι ἀτυχεῖ λαῷ; . . . Μὴ ἀφῆλαν ἱκμάδα ὑπάρξεως καὶ ζωῆς ἐν αὐτῷ ἡ φοβερά φορολογία καὶ αἱ ἀφαιμάξεις τοῦ Σπάρταλη-Στήλμαν, τῶν χοροτοφῶν κλπ; Καὶ ἔαν ἔκαμε πῶς κινεῖται ἀκόπως, αἱ κινήσεις του δὲν εἶναι ἡ σπασμωδικαὶ κινήσεις γαλθανίζομένου πτώματος.

Ἡ πολιτικὴ τοῦ Κρίσπη ἐπήνεγκε τὸν λιμὸν ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡ Ρώμη εἶναι ἀνάστατος, τὰ πλήθη αὐτῆς πεινῶσι καὶ γενικὴ ἐπανάστασις ἐπαπειλεῖται. Ἀλλὰ μὴ ἡ Ἑλλάς εὕρισκεται εἰς κρείσσονα θέσιν, Πολλοῦ γε καὶ δεῖ. . . Ἡ φορομανία τοῦ Τρικούπη ἠπεμύζησε καὶ ἀπεξήρανε πᾶσαν ζωτικὴν τοῦ

ὁ νέος προσέβλεπε τὸ παράθυρον μετ' ὀργῆς, ὡς ἂν ᾔθελε νὰ καταπνίξῃ τὴν ἄμετρον ἐκείνην συναυλίαν κραυγῶν, ἁσμάτων, γελώτων, ἥτις ἐξύβριζε τὴν κοινὴν ὁδόν.

Ἄλλ' ὁ πρὸς στιγμὴν σθένόμενος θόρυβος, ἀνεγεννᾷτο πάραυτα ἰσχυρότερος καὶ σκληρότερον περιεφρόνει τὴν ὁδὸν ἁγώνιαν. . .

Ἡ ὥρα ἦτο κατάλληλος. Ἡνοίγοντο τὰ ἐστιατόρια. Ἡ **βουλίττα** ἐγκαταλειφθεῖσα ἤγεν ἀνακωχὴν. Κύμα γυναικῶν μετημφισμένων, ἡ ἐπιδεικτικώτατα ἐνδεδυμένων, ἐπλημμύρει τὰ περίστοα καὶ τὸν κήπον. Ἐξω πανταχόθεν ἠκούετο ὁ ἀντίλαλος τῶν ἡχηρῶν μουσικῶν ὀργάνων, ἐξ ἐκάστης δὲ εἰσόδου εἰσῆλυνον ἀδιαλείπτως σμήνη προσωποποιῶν, τῶν ὁποίων αἱ ὑπὸ ἐξέππων συρόμεναι καὶ ὑπὸ λογγοφόρων, κωδονοκρουστών, ἱπποκόμων συνοδευόμεναι ἄμαξαι ἵσταντο ὅπου ἂν εὕρισκετο διεξόδος τῆς μεγάλης ταύτης παλαίστρας τῆς ἡδονῆς.

Λοιπὸν κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, καὶ ἐν μέσῳ τῆς βοῆς, τοῦ θορύβου τῶν διασκεδάζοντων θὰ ἐκλέξωμεν τρία πρόσωπα μὴ ἀναμειγνύμενα πολὺ εἰς τὴν διασκέδασιν καὶ θὰ τ' ἀπομονώσωμεν πρὸς στιγμὴν ἐκ τῆς ὁλοῦν ἀξάνουσης θορυβώδους συρροῆς.

Ὁ πρῶτος ἦτο ἄνθρωπος μετρίου ἀναστήματος, ἐφαίνετο δὲ ἀλλοδαπὸς καὶ πενηκοντούτης τὴν ἡλικίαν. Τὸ σύνολον τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἐσήμαινεν ἀπλοϊκότητα, παρρησίαν καὶ σύνεσιν ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἶχε κατακυριεύσει αὐτὸν ἀφελὴς θαυμασμός. Ἐφῆρεν ὑποδήματα

ἀτυχῶν καταδίκων, οἵτινες εὐνοϊκώτατα ἐκφράζονται ὑπὲρ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Σωφρονιστηρίου Αἰγίνης.

Ἐπισκεφθέντες καὶ ἡμεῖς τὸ ἐν λόγῳ Σωφρονιστήριον κατὰ τὸν π. Αὐγουστον ἀπεκομίσαμεν τὰς ἀρίστους ἐντυπώσεις περὶ τῆς ἐν αὐτῷ τάξεως καὶ τῆς πατρικῆς ὄντως μερίμνης μεθ' ἧς ὁ κ. Χ. Μαγγίνης φέρεται πρὸς τοὺς καταδίκους :

Ἀξιότιμε κύριε Συντάκτα τοῦ «Ραμπάγ».

Παρακαλοῦμεν ὑμᾶς ἵνα εὐαρεστηθῆτε καὶ καταχωρήσητε εἰς τὸ φύλλον τῆς ὑμετέρας ἑφημερίδος τὰ ἑξῆς.

Ὁ εἰς τὰς φυλακὰς Ἀθηνῶν κρατούμενος κατάδικος Εὐθύμιος Παχυγιάννης δι' ἰδιαίτερον φυλλαδίον ἐδημοσίευσεν πλείστα ὅσα ἀνασχύντα ψεύδη, δι' ὧν ἐπεχείρησε νὰ κατηγορήσῃ ὡς νομίζει, τοῦ ἀξιότιμου ἡμῶν διευθυντοῦ κ. Χρ. Μαγγίνης. Ὅθεν καθήκον ἡμῶν θεωροῦμεν ἵνα ὅχι μόνον διαρρήδην διαψεύσωμεν τὰ γραφέντα, καθόσον ταῦτα εἶναι ἐπινοήματα τοῦ εἰρημένου καταδίκου ἐφευρεθέντα πρὸς ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ ἀξιότιμου ἡμῶν διευθυντοῦ, διότι εὔρε παρ' αὐτοῦ ἱσχυρὰν ἀντίστασιν πρὸς ἐξάσκησιν τῶν ὀργῶν αὐτοῦ, ἅτινα συνεπάγουσι τόσα ὀλέθρια κακὰ ἐν μέσῳ τῆς νομίμου καὶ τακτικῆς ἐνδικοτήσεως τῶν φυλακισμένων καὶ διότι ἐτιμωρήθη ἐπανειλημμένως αὐστηρότατα παρ' αὐτοῦ ἐνεκα τῆς αἰσχρᾶς διαγωγῆς του, ἀλλὰ καὶ νὰ καταστήσωμεν γνωστὴν τὴν διαγωγὴν τούτου.

Ἐν πρώτοις, κ. Συντάκτα, ἰδίως ὁμῶς ἀντελήφθητε κατὰ τὴν ἐνταῦθα διαμονὴν σας, καὶ ἐπίσκεψιν τοῦ Σωφρονιστηρίου κατὰ τὸν π. Αὐγουστον ὅτι ὁ Διευθυντὴς ἡμῶν κ. Χρ. Μαγγίνης εἶναι παντὸς ἐπαίνου ἄξιος διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς τοὺς δυστυχεῖς πατρικὴν του μερίμναν καὶ τὰς ὑπερανθρώπους πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίας του ἐφ' ᾧ εὐγνωμονοῦμεν καὶ θὰ εὐγνωμονῶμεν αὐτὸν καὶ τὴν ἐκλέξασαν αὐτὸν Σ. Κυβέρνησιν ἐφ' ὅρου ζωῆς μας.

Ὁ εἰρημένος δὲ κατάδικος Εὐθ. Παχυγιάννης φύσει αἰμοχαροῦς καὶ προκλητικὸς χαρακτῆρος ὢν, πολλάκις διὰ τῶν ραδιοουργιῶν του ἐφερὲν εἰς ἀναστάσεις καὶ διαπληκτισμοὺς τοὺς καταδίκους καὶ ἐσχάτως εἰς τὴν Γ' πτέρυγαν τοῦ Σωφρονιστηρίου, τῇ ραδιοουργίᾳ αὐτοῦ γενομένης συμπλοκῆς, ἐτραυματίσθησαν πολλοὶ κατάδικοι ἐπικινδύνως, ἐν εἰς καὶ αὐτός, μεταφασθεὶς δὲ εἰς τὴν Α' πτέρυγα, μόλις ἀνέρρωνεν ἐπιτέθη μετὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ συρομένης ὁμάδος συμπατριωτῶν του ἐκ προμελέτης καὶ αἰφνιδίως διὰ ροπαλὶος καὶ μαχαίρων κατὰ τριῶν φιλησυχῶν καταδίκων, ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτοι ἐτύγχανον συμπατριῶται τῶν ἐν τῇ Γ' πτέρυγῃ κρατουμένων καὶ ἐτραυματίσεν αὐτοὺς ἐπικινδύνως. Ὅθεν συνεπεία τῆς αἰσχρᾶς καὶ σκανδαλώδους ταύτης διαγωγῆς του ἐπέσυρε τὸ μῖσος καὶ τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν τῶν καταδίκων καίτις οὐδεμίαν τοῦ Σωφρονιστηρίου πτέρυγα ἦτο δεκτὴς ἐφ' ᾧ ἐξωρίσθη ἐντεῦθεν μετὰ τῆς ὁμάδος αὐτοῦ καὶ μετὰ λύπης μας βλέπομεν νὰ κρατῆται εἰσέτι εἰς τὰς ἐπανορθωτικὰς φυλακὰς Ἀθηνῶν, καίτοι βαρύνουσιν, ἐνῷ δι' αὐτὸν ἀρμύζουν χεῖρωνα τῶν Μπουδρουμίων τῆς Χαλκίδος.

γλὴν ἀντιμαχομένην πρὸς τὴν γυναικεῖαν γλυκύτητα τῶν ὠραίων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν.

Ἐν τούτοις, ὁ μανδυοφόρος, ἐξηκολούθει τὸ ἔργον του, μὴ ὑποπτεύων ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν ἄλλου. Νομίζων ὅτι ἐντελῶς ἐκρύπτετο ἐντὸς τῆς ὁροῦσώδους τοῦ πλήθους ἀναμιξεως, ἀυστόλως παρηκολούθει πάντα φαινόμενον ὡς ἐξωμερίτηρ, καὶ διαβατικῶς τῷ ἔρριπτε, ταπεινῇ τῇ φωνῇ, τὴν μυστηριώδη λέξιν ἀφ' ἧς προσεδόξα θαῦμα.

Τὸ θαῦμα δὲν ἐτελείτο. Ὁ δὲ ἡμέτερος ἀπηύδα. — Τὸ παιδίον, οὐτινος τὴν ὄψιν κατηύγαζεν ἡ αἴγλη τῆς εὐφυίας καὶ τῆς περιεργείας τὸ πῦρ, δὲν ἔπαυε προσατενίζον αὐτὸν, καὶ ἀπληστός ζητοῦν τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος. . .

Ὁ μανδυοφόρος διήρχετο πρὸ τοῦ καφείου τοῦ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Περιπτέρου ὅτε ἡ τύχη τὸν ἔφερεν ἐνώπιον τοῦ ξένου οὐτινος ἐσχολιάσαμεν τὴν εἰκόνα. Οὗτος ἀπεστράφη διὰ νὰ τὸν ἀρῇσῃ εὐγενῶς νὰ προπορευθῇ, ἀλλ' ὁ μανδυοφόρος, ἀφ' οὗ ἐθεώρησεν αὐτὸν ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον, τῷ εἶπεν εἰς τὸ οὖς τὴν ἐξῆς μόνην λέξιν.

— Οὐδέτερον. . .

Ὁ δὲ ξένος ἐστράφη ζωηρῶς.

Ὁ μανδυοφόρος ἐπῆδησεν ἐκ χαρᾶς καὶ διωλίσθησεν ὅπισθεν ὁμίλου προσωποδογῶρων, προσπαθῶν νὰ μὴ τοῦ διαφύγῃ τὸ ἔρμαιον αὐτοῦ. Ἐπανεῖδε δὲ τῷ ὄντι τὸν ξένον, ὅστις, εἰς τὴν αὐτὴν ἔτι θέσιν εὐρισκόμενος, ἔρριπτε πέριξ ἀπορίας βλέμμα.

— Αὐτὸς θὰ ἦναι ! ἐψυθύρισεν ὁ μανδυοφόρος.

Ἀλλὰ μήπως τὴν διαγωγὴν ταύτην εἰς τὰς ἐνταῦθα μόνον φυλακὰς ἐπεδείξατο ὁ εἰρημένος Εὐθύμιος Παχυγιάννης; πολλοῦ γε καὶ δεῖ ! καὶ εἰς τὰς φυλακὰς Τριπόλεως, Σπάρτης, Πύλου, Ρίου, Παλαμηδίου καὶ Βουλευτικοῦ τὰ αὐτὰ καὶ χεῖρωνα διεπράξατο, πολλὰ θύματα ἀρθμῶν. ἐφ' ᾧ καὶ ἐξόριστος ἀπὸ φυλακῆν εἰς φυλακὴν ἐγένετο, ἔχομεν δὲ διὰ πεποιθήσεως ὅτι ἐντὸς ὀλίγου καὶ εἰς τὰς φυλακὰς Ἀθηνῶν θὰ κάμῃ τὰ θαύματά του καὶ ἴσως ἤρξατο τούτων.

Διατελοῦμεν μεθ' ὑπολήψεως, εὐπειθέστατοι οἱ κατάδικοι.

(Ἔπονται ὑπογραφαί 352)

Ἐν Αἰγίνῃ 29 Ἰανουαρίου 1889.

ΔΙΑΤΡΙΒΗ

Ὁ ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Δ. Τ. Κ. κρυπτόμενος εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἣν πλήρη ὕβρεων μοι ἀπέστειλε καὶ ἔλαβον τὴν 2 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ταχυδρομικῶς, εἶναι, κατ' ἐμὲ, ἄτιμος τῶν ἀτίμων καὶ ἄνανδρος εἰς τὸν ὑπέρεκτον βαθμὸν, ἐὰν δὲν ἔλθῃ πρὸς ἐμὲ καὶ ἀποδείξῃ τὰς αἰσχρὰς ὕβρεις, τὰς ὁποίας ἐξεμὲ διὰ τῆς ἀνωμόμου ἐπιστολῆς του.

Ἐν Ἀθῆναις, τῇ 3 Φεβρουαρίου, 1889.

Ἰωάννης Βερέακης

(Υδραυλικός).

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΩ ΠΟΛΕΩΣ. Ἡ Κυβέρνησις ἀνεγνώρισε πλέον, ὡς δήμαρχον τῆς κάτω πόλεως Ἀθηνῶν, τὸν πρῶτον δήμαρχον Ἀθηναίων κ. Σούτσον, καὶ προχθὲς τοῦ ἐπέβαλε νὰ ἐπιθεωρήσῃ τοὺς ἐν τῇ κάτω πόλει ζῶντας συνδημῶτας του. Ὁ κ. Σούτσος, φέρων φανὸν κατῆλθεν εἰς τὰς ὑπονύμους καὶ ἔκαμε τὴν ἐπιθεώρησιν του, ἀλλὰ κατὰ ταύτην, οἱ κάτοικοι τῆς κάτω πόλεως, τὸν ἀπέφειγον καὶ ἅμα τῇ ἐμφανίσει του ἐρέποντο εἰς φυγὴν· φρίνεται ὅτι καὶ αὐτοὶ ὅλοι εἶναι ἐναντίον του. Ἴσως θὰ ἦνε ὅλοι φίλοι τοῦ κ. Νέγρη.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ΕΠΙΟΠΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ. Ὁ συντάκτης τοῦ «Φανός» τῆς Σύρου κ. Χαριτζής, ἐν τῷ φύλλῳ του τῆς 31 ἡξάντος μηνὸς περιγράφει μίαν ἀνυπερβιντήν του περιήγησιν ἣν ἔκαμε τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν, ἀνὰ τὴν πόλιν τῆς Σύρου, ἵνα παρατηρήσῃ τὸν φωτισμὸν αὐτῆς καὶ «τίνι τρόπῳ φυλάσσεται παρὰ τῆς

— Στοιχηματίζω καὶ ἐγὼ πῶς εἶν' αὐτὸς ! ἀπήντησε παρὰπλεύρως αὐτοῦ γλυκεῖα καὶ σκαπτικὴ φωνή.

Ὁ ἄνθρωπος ἀνεσκήρτησε καὶ προσπαθῶν νὰ καλύψῃ τὸ πρόσωπον διὰ τοῦ μανδύου του, ἠκόντισε λοξὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὁμιλήσαντος.

Ὁ ὁμιλήσας ἦτο ὁ νεανίσκος μὲ τὸ βελούδινον κασκέτον, ὅστις ἀπεκαλύφθη καὶ εἶπεν ὑποκλίνων.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, κύριε δούξ, αὐτὸς ὁ χωριότης μας ἔσπασε καὶ τοὺς δύο ἵστο κυνηγητό.

Ὁ μανδυοφόρος ἀνεστηλώθη, κατεμέτρητε τὸν μείρακα δι' αὐστηροῦ βλέμματος καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν σπρώξῃ.

Ἐξετέλεσε δὲ τοῦτο ἀθλητικῶς μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς σφοδρότητος, ὅπως ἀπαλλαγῇ διὰ μιᾶς τῆς ὀχληρᾶς ταύτης συγκυρίας· ἀλλὰ τὸ παιδίον ὑπέστη τὴν σύγκρουσιν ἀκλόνητον καὶ ἔμεινε μειδιῶν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν.

Ὁ δούξ προσέβλεψε τότε ἐκ νέου τὸ τρυφερόν ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ στοργυλόςτατον καὶ εὐκαμπτον, ὡς ἂν ἐξήτει τὴν μυστηριώδη σχέσιν τῆς ἀνδρικῆς ἐκείνης ρώμης μετὰ τῶν παιδικῶν χαρίτων.

— Βιάζομαι, εἶπε τέλος· — τί θέλετε;

— Νὰ γνωρισθῶμεν, κύριε δούξ, καὶ νὰ σᾶς φανῶ γρήσιμος...

Ἀλλὰ, σᾶς παρακαλῶ, ἂς μὴ μᾶς μέλει πλέον δι' αὐτὸν τὸν ἀγαθὸν ἄνθρωπον. . . εἶναι ἰδικός μας.

— Πῶς ἰδικός μας ! . . .

— Ναι, κύριε δούξ. . . ἰδικός σας καὶ ἰδικός μου. . .

ἀστυνομίας ἢ περιουσία τῶν συμπολιτῶν τοῦ. Γράφει λοιπὸν ὅτι τὴν νύκτα ἐκείνην «ἐπικίτε ψιλὴ φιλή βροχὴ καὶ ὁ λὴν τὴν νύκτα», καὶ μολοντί αὐτὸς ὑπόφευγεν ἀπὸ στηθοκατάρρου, ἐν τούτοις ἐνόμισε καθῆκον τοῦ καθὼ δημοσιγράφου, νὰ περιέλθῃ ὅλας τὰς ἀγυῖας καὶ στενωποὺς τῆς πόλεως, εὖρε δὲ τοὺς μὲν φανούς καλῶς φέγγοντας, ἐκτὸς τεσσάρων, οἵτινες, ὡς γράφει, ἔσθυσαν φαίνεται ὡς ἐκ τῆς βροχῆς ἢ τοῦ ἀνέμου κλητῆρας δ' εὖρε ἀγρυπνοῦντας καὶ φυλάσσοντας ἐξ ὁμόνου, εἰς πάντα θέσεις. Περαιῶν τὰ τῆς περιγῆσεως τοῦ γράφει καὶ τὰ ἐξῆς. «Γίνονται κλοπαί. Γίνονται βιασμοί. Γίνονται, καὶ τι δὲν γίνονται. Θέλετε τίποτε νὰ μὴ γίνονται; Τότε τὸ καθ' ἡμᾶς εἶναι ἀνάγκη ὅλοι ἐν γένει καὶ ἀρχόντες καὶ ἀρχόμενοι νὰ σιθασθῶσι τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους». Ἐκ τῆς περικοπῆς ταύτης γίνεται φανερόν ὅτι ὁ συνάδελφος κ. Χαρατζῆς δὲν εἶναι εὐχεριστημένος ἐκ τῆς ἀστυνομίας Σύρου, διότι ὡς γράφει. «Γίνονται καὶ τί δὲν γίνονται ἐκεῖ». Κύριε Χαρατζῆ, βγάλετα ὅλα εἰς φῶς. Ζητοῦμεν ἀποκαλύψεις δι' ἐκεῖνα ποὺ γίνονται, διότι ἡμεῖς ἐδῶ δὲν γνωρίζομεν τίποτε ἀπὸ αὐτά.

✽

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΑΔΙΚΟΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣ. Προχθὲς οἱ κύριοι ἔνορκοι ἐκήρυξαν δι' ἀποφασίως τῶν τρεῖς ἰταλοὺς καὶ ἓναν βωμητὸν κατηγορουμένους ἐπὶ παραχαράξει χαρτονομισμάτων, ἅπαντας ἐνόχους, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν συνέδρων τοῖς ἐπιβάλε τὴν ποινὴν 10 ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμά.

Περὶ αὐτῶν ὁ Ῥαμπηγᾶς ἄλλοτε γράφων, ὑπεστήριξεν ὅτι ὁ εἰς τούτων, ὁ ἀτυχὴς Ἀττίλιος Βερνανδίσκης, εἶναι ἀθῶος.

Οἱ κύριοι ὅμως ἔνορκοι τὸν πῆραν καὶ αὐτὸν μπάλα μὲ τοὺς ἄλλους καὶ τοῦ ἐφόρτωσαν 10 χρονάκια.

Μὲ γὰρ τοὺς καὶ χαρά τοὺς. Οὐχ' ἤττον ὁ Ῥαμπηγᾶς καὶ μετὰ τὴν καταδίκην ταύτην ἦν ἐννοεῖτε ὅτι οὗτοι ξένοι ἐντελῶς ἐνταῦθα δὲν ἐννοοῦν νὰ ἀναιρέσωσι, φωνάζει ὅτι ὁ ἐν λόγῳ συμπαθὴς νέος Ἀττίλιος εἶναι ἀθῶος. Εἶχε δὲ πολὺ δίκαιον ὁ κύριος εἰσγγελεύς βεβαίων ἐπιστήμως ἐν τῇ δίκῃ ὅτι οἱ κύριοι ἔνορκοι στεροῦνται ἀντιλήψεως.

Εἶναι καὶ τοῦτο ἐν τεκμήριον ὅπως ἀποδείχθῃ ἄπαξ ἔτι, ὅτι ὁπὸ πρέδρων τὸν κ. Παγανέλην δὲν δύναται νὰ ἐκδοθῇ δικαία ἀπόφασις.

✽

ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ.—Μὲ πῶς καντήνησαν ἀδελφε τὰ παράσημα.

— Πρ' ἄσμμα!

λόγον τιμῆς, μ' ἐσκανδαλίσατε εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥρην. . . σας ἠκολούθουν.

— Καὶ διατί μὲ ἠκολουθεῖτε; ἐρώτησεν ὁ δούξ συνοφρυωθεὶς.

— Σᾶς ἠκολούθουν, ἐξηκολούθησε ψυχρῶς ὁ ἐφηβος, — καὶ ἠπόρουν ποῦ θὰ καταλήξετε. . . Ὁμολογῶ, κύριε δούξ, ὅτι τὸ μέσον σας εἶναι ἀφελές, ἀλλ' ὑψηλόν! καὶ εὐχαρίστως θὰ ἐβοήθουν τοιαύτης δυνάμεως μαχητῆν.

— Ὁ μανδυοφόρος οὐ ἢ μορφὴ εἶχεν ἐκφράσει κατ' ἀρχὰς ἀγανάκτησιν ἐγένετο μαλακώτερος.

Ἐκροτάλισε χρήματα εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἔλαβεν ὕψος δεσποτικόν.

— Πράγματι, εἶπεν — ἴσως χρειασθῶ κανένα κατεργά-ρην. . . σὺ εἰς τί εἶσαι καλός;

— Εἰς ὅλα. . . Ἀλλὰ δὲν μ' ἀρέσει ν' ἀποτείνωνται πρὸς ἐμὲ ἐνίκως, χωρὶς τὴν ἀδειάν μου. . . Ὁ πατήρ μου, πρέπει νὰ ξέρετε, ἦτο βοηθὸς τῆς Σκωτίας καὶ ἡ μήτηρ μου ἀθιγγανὶς τῆς Ἰσπανίας· ὡς ἐκ τούτου εἶμαι δις εὐγενής· ὀλίγον σέβας, παρακαλῶ, κύριε δούξ! . . . Τώρα ἐπεθύμουν νὰ μάθω τί ἐννοοῦμεν νὰ ὠφελῇθωμεν ἀπὸ τὸν χάχαν αὐτὸν μὲ τὰ ποδήματα.

Ὁ δούξ, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, ἤρχισε νὰ σκέπτεται. Ἐδί-στασε πρὸς στιγμὴν.

— Ὁχι! ἐπιθύρισε τέλος, σείων τὴν κεφαλὴν.

— Ὁχι! . . . ἐπανελάβεν ὁ παῖς ὅστις ἐφρίνετο ἀκολου-θῆσας καὶ μαντεύσας, μετὰ θαυμαστῆς ἀκριβείας, ἐκάστην

Παρόραμα.— Εἰς τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ποιή-μα τοῦ **Λογξία Εἰς Δαμάλλαν** ὁ τέταρτος στίχος φέ-ρεται ἐσφαλμένως:

Καὶ ὁ Σκουλούδης πάλιν προβάλλῃ βουλευτῆς

Διορθωτέος οὕτω:

Καὶ ὁ Σκουλούδης πάλιν προβάλλῃ πρεσβευτῆς.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΟΝΟΜΑΤΟΣ.— Εἰς τὰ περὶ τοῦ αἵματῆροῦ δράμα-τος τοῦ Ξενοδοχείου τῶν ΦΦΦΦ. ἐσφαλμένως ἐγράφη Παναγιώτης Κούκκος ὁ φονευθεὶς, ἀντὶ Μιχαήλ Π. Κούκος.

ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΦΥΤΑ.

Τρέξατε τώρα ποῦ εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν.

Πωλοῦνται εἰς τὴν κατὰ τὴν ὁδὸν Κολοκυνθοῦς κήπον τοῦ Ἀνα-στασίου Κουδαριώτου, κείμενον μετὰ τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου καὶ μεγάλῃς λεύκας.

Ἦτοι διάφορα ὑπωροφύρα ἀνδρᾶ ροδακινιαῖς βυσσινίαις κλπ.

ἀνδρᾶ στύλισταυ. πιτσίπορα, λεγούστρας κλπ. καὶ

Διάφορα ἄλλα ἀνθη.

Τιμὰς συγκαταβατικαί.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Π. Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

30 — Ὁδὸς Ἑρμοῦ —

(Ἀπέναντι τοῦ Γαλλικοῦ Καταστήματος καὶ κάτωθεν τοῦ Ξενοδοχείου ἢ «Ἐπτανήσους»).

Ἐχομίσθησαν ἐσχάτως ἐκ τῶν καλλιτέρων ἐργοστασίων Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Γερμανίας, μεγάλη καὶ πλουσία συλλογὴ ὑφασμάτων μαλ-λίνων καὶ μαλλοδαμῶν, Ἀστραχάδες μπουαζὰ καὶ σπουριδεῖς, Κασμίρια σιδιτ, ἡμιβέλουδα νεώτατα διὰ γαρνιτούρας καὶ διὰ φορέ-ματα, Ἀτλάζια, Μερνὰ μάλλινα καὶ μαλλοδάμβακα, Τιμπέτ, Τούλια κουρτίνων, Μανδαπολάμ, ἀπὸ 18 δρ. — 65 ἑκαστον κομμάτι, Πανία δίμητα λευκὰ καὶ ἄλευκα, Φλανέλλαις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἑτοιμα) καὶ μὲ τὸν πῆχυν, Κουβέρταις μάλλιναις, Πετσέταις, Μποξάδαις, Κλά-δαις, Κρετὸν (trouble fait) Σερβίτζια λινᾶ, Τραπεζομάνθηλα (veloutée. Στρωμνιστόπανα λινᾶ. Φέλλαις διαφόρων χρωμάτων κλπ. κλπ.

Ἀπαντα τ' ἀνωτέρω εἶδη πωλοῦνται εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συνα-γωνισμοῦ.—Πώλησις ὀλιγῶς καὶ τμηματικῶς

τῶν σκέψεων τοῦ δουκὸς,—διατί ὄχι;... Διότι δυσπισνῆτε;... Μικροδουλειαῖς, κύριε δούξ! ἡμεῖς ἔχομε κάμει καὶ ἄλλαις δουλειαῖς μαζῇ.

— Πῶς τοῦτο; . . .

— Δύσκολαις μάλιστα δουλειαῖς. Ἄν καὶ ἦσθε ἀχόρτα-γος, ἄστατος, εἰσθε καὶ ζηλότυπος, ὡς Τοῦρκος, κύριε δούξ... καὶ ἡ κυρία δούκισσα εἶναι ἡ ὠραιοτέρα ξανθὴ τοῦ προαστείου τοῦ Ἀγίου Ὀνωρίου.

— Τί ἐννοεῖς; . . . εἶπεν ὁ μανδυοφόρος ταπεινοφώνως ὀχρίσας καὶ μὲ ἀστράπτοντας τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τίποτε, ἀπήντησεν ὁ παῖς μετ' ἐντελοῦς ἀταραξίας,—παρὰ μόνον ὅτι ὁ γραμματεὺς σας κ. Βουρῶ, μὲ μετεχειρίζετο ὡς τηλεσκόπιον διὰ νὰ ἐκπληροῖ, ἀνέτως, τὰ ἐντιμα καθή-κοντα τῆς ὑπηρεσίας του. . . Κατεσχόπευα τὴν κυρίαν δού-κισσαν καὶ . . .

— Καὶ τί εἶδες; ἠρώτησε μετὰ σπουδῆς ὁ δούξ.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον, εἶπεν ὁ ὠραῖος νεανίσκος, οὐ τὰ ρόδινα χεῖλη ἐθώπευσε πονηρὸν μειδίαμα.

Ὁ μανδυοφόρος ἤρπασε τὰς δύο τοῦ χεῖρας. Ὁ δὲ νέος δὲν ἀντέστη καὶ ἐξηκολούθησεν ἡσύχως:

— Βλέπετε λοιπὸν ὅτι συνεννοοῦμεθα. . . Καὶ πάλιν σᾶς ἐρωτῶ τί τρέχει μετὰξὺ ἐκείνου τοῦ χάχα καὶ ὑμῶν;

Ὁ δούξ ἔκυψε μέχρι τοῦ ὠτός αὐτοῦ καὶ εἶπε μετὰ τρε-μύσεως φωνῆς:

— Ἡ γυναῖκά μου! τί ζεύρεις διὰ τὴν γυναῖκά μου;...

ΔΑΜΑΛΛΑΣ ΚΑΙ ΛΑΤΑΣ

I

Ἄν ἐβγαίνεν ὁ Δαμαλλᾶς
 Στὸ δρόμο στολισμένος,
 Μὲ μίτρα, μὲ δεσποτικά
 Μητροπολίτου ροῦχα
 Κι' ὁ Λάτας ἀπὸ πίσω του
 Χρυσостεφανωμένος.
 Θέ νὰ τοὺς ἔπαιρ' ὁ λαὸς
 Κατόπιν μὲ τὸ γιούχα
 Καὶ θᾶταν ἡ καλλίτερη

— Ἀνοησίαις . . .

— Ἀποκρίσου ! διέκοψεν ὁ δούξ βιαίως, ἐνῶ αἱ δύο του χεῖρες, ὡς δύο μάγγανα, συνεσφίγγοντο ἐπὶ τῶν τρυφερῶν πυγμῶν τοῦ παιδὸς καὶ ἐθλίβον αὐτὰς μέχρι συντρίψεως.

Οὗτος ὅμως, ἀντὶ νὰ δείξῃ σημεῖα πόνου, ἐγέλασε καγχαζών.

— ὦ ! ὦ ! ἀνερῶνῃσε, — μήπως μὲ τὴν κυρίαν δούκισσαν, θὰ λησμονήσωμεν τὸν γάμον ! . . .

— Ἀποκρίσου ! . . . ἀποκρίσου ! εἶπε πάλιν ὁ δούξ οὗ τὸ μέτωπον ἐπορφυρώθη.

Ὁ μείραξ συνέπτυξεν ἐλαφρῶς τὴν ὄφρυν.

Ταῦτοχρόνως δὲ ἐτέντωσε τοὺς μῦς τοῦ βραχίονος καὶ περιέστρεψε τὰς πυγμὰς του, αἵτινες ὥλισθησαν, ὡς δύο γαλβιδίνοι μογλοὶ, μεταξὺ τῶν δακτύλων τοῦ ἐκπληκτοῦ ἀντιπλοῦ του, εἰς ὃν οὔτε ἡ ἰδέα κἄν ἦλθε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πάλιν. — Μετὰ τινα δευτερόλεπτα, καθ' ἣ παρετήρησε τὸν παιδα ὅστις εὐθυτενῆς καὶ γαλῆνιος ἐνώπιον του, τὸν ἠτένιζε κατὰ πρόσωπον, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, ὥστε θέλων ν' ἀποδιώξῃ σκέψιν ὀχληράν, καὶ ἔρριψε περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα μετ' ἀνησυχίας.

— Γνωρίζω ποῦ εἶναι, εἶπεν ὁ ξηθὸς ἀπαντῶν εἰς τὸ κίνημα τοῦτο. — Νά τον.

Ἐξέτεινε δὲ τὴν χεῖρα καὶ ἔδειξε τὸν ξένον ὅστις ἐξηκολούθει τὸν περιπάτον του.

Ὁ μανδυοφόρος ἐφάνη λαμβάνων αἰφνιδίαν ἀπόφασιν.

— Ἄς τὸν ἀκολουθήσωμεν, ἐπανέλαθε. — βαδίζετε ἐμπρός.

Ὁ παῖς ὑπήκουσεν εὐθὺς, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν ἐλαχίστην δυσπιστίαν, καὶ ὡς ἂν εἶχε λησμονήσει τὸν πρόσφατον κατ' αὐτοῦ βίαιον τρόπον.

Ὁ ξένος διήρχετο πλησίον τοῦ περιπτόρου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, θορυβώδεις ἠκούσθησαν ἀλαλαγμοὶ καὶ ἡ δίοδος κατεπορφυρώθη ἐκ τῆς καπνηρᾶς λάμψεως δέκα δάδων. Ἀμαξία προσωπιδοφόρων εἶχε σταθῇ κάτωθεν τῆς ὁδοῦ Βιθῆν, — κατηνθισμένη, σηματοστόλιστος, ταινιοστερῆς, μεθ' ἑξ ἵππων λευκῶν φερόντων ἐπὶ κεφαλῇς λοφίως τερατώδεις. Ἐμπροὶ σαλπικιτὰ ἐχόρευον τοὺς ἵππους αὐτῶν περὶ τὴν ἀμαξίαν. Προσωπιδοφόροι ὑπῆρχον ἐπὶ τῶν ἐμπροσθίων ἐδωλίων, ἐπὶ τῶν ὀπισθίων, ἀναμέσον τῶν δύο καθισμάτων, ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ ἀμαξιλάτου, ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ Λαχέ, ἐπὶ τῶν δύο ἀναβαθρῶν, καὶ πανταχοῦ τέλος.

Ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα, ἤχησαν αἱ σάλπιγγες, ἀνεκινήθησαν αἱ δάδες μακρὰν ἐπὶ τῶν διαδαιτῶν ἐξακοντίζουσαι τοὺς ἀβλαβεῖς αὐτῶν ψεψάλους.

Κῶμα περιέρχων ἐκυλινδθήκει πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ κήπου. — Ὁ ξένος ἐστάθη κατέναντι τῆς ὁδοῦ διὰ νὰ βλέπῃ κάλλιον.

Ἐπῆλθε βραχεῖα σιωπὴ ἔπειτα ἡ δίοδος ἐπληρώθη ἐκ φρενητιῶδων ὠρυγῶν, ἀναμίκτων μετ' εὐτραπέλων ῥυμάτων.

Ἐπεφάνησαν χρυσοχάρτινοι ἐνδυμασίαι, ἄνθη, ταινίαι, στρωματσόπανα, ἐρυθροβαφεῖς μορφαί, πρησμένα μάτια, καὶ

Γιὰ φέτος μασκαρίτα
 Μητροπολίτης Δαμαλλᾶς
 Μὲ σύντροφο τὸ Λάτα.

II

ΔΟΞΑ ΛΩΠΟΔΥΤΟΥ

Ὑπαστυνόμος, λέν τοῦ Φὸν ὁ Κρούκης διωρίσθη,
 Ὁ λωποδύτης φοιτητῆς τοῦ Παλαιοῦ Στρατῶνος
 Τί δόξα ! λωποδύτης ἂν ὁ Κρούκης ἐνομίσθη
 Γιὰ λωποδύτην, βοηθὸς, αὐτὸς θὰ ἦν ὁ μόνος !
 Τραμποῦκος

τὸ πλῆθος ἠνοίγετο ριπτόμενον δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ὑπὸ ρεύματος ἀκατασχέτου.

Ὁμιλος δέκα προσωπιδοφόρων εἰσῆλθεν εἰς τὸν κήπον τρομερὰν βάλλων κραυγὴν. — Ἦσαν πέντε ἄνδρες. Οἱ λοιποὶ τῆς συνοδείας ἐκυρίευσαν ἐξ ἐφόδου τὰ μαγεῖρεα τῶν Τριῶν Προσηγικιανῶν Ἀδελφῶν.

Οἱ πέντε ἄνδρες τοῦ ὄψαν καὶ κατάλαβε, ὡς πρὸς τὴν μεταμρίεσίν των.

Εἰς αὐτῶν ἦτο γάλος, ἄλλος ἀρκούδα, ἄλλος πεπὸνι στολισμένο μὲ τὰ φύλλα του, ἄλλος κουκουβάγια μὲ πένθιμον ἐνδυμασίαν κηδείας εἰς τὰ περὰ του καὶ ἄλλος νούτης τοῦ ὁποῖου ἡ προσωπίς παρίστανε κεφαλὴν ψαριοῦ τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, κοινῶς λεγομένου *Τίγκα*, τοῦθ' ὅπερ δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ *καλαμπουρισθῇ*.

Ἡ *Τίγκα* αὐτὴ ἐβόδιζε πρώτη. Ἦτο δὲ κρεμνταλᾶς ξεκάρφωτος, ἀπέραντος τὸ μήκος, ἀλλὰ, κατὰ τὸ φαινόμενον, ρωμαλέος.

— Στὴ μάντα μωρὲ *καλικό*· εἶπε σπρώχνων τραχέως τὸν πρὸ αὐτοῦ εὐρεθέντα ξένον.

Καλικό ἦτο τότε ὕβρις τοῦ συρμοῦ σφοδροτάτη.

Ὁ ξένος ἀπέθεσε χαμαὶ τὸν πῖλόν του καὶ ἔθεσεν ἐπ' αὐτοῦ μετὰ προσοχῆς τὸν μανδύαν του διπλωμένο. Τούτου δὲ γενομένου, ἐκόμβωσεν ἀνωθεν ἕως κάτω τὴν ὁδοπορικὴν αὐτοῦ ρεδιγγόταν, καὶ, χωρὶς γρὺ νὰ εἴπῃ, ἔχωσε τὸν γρόνον αὐτοῦ ὑπὸ τὴν σιαγὸνὰ τοῦ *τιγκοκεφάλου* γάτου.

— Μπόξ ἐτράβηξεν ἡ καρδίᾳ τοῦ Ἐγγλέζου ! ἐγρύλλισεν ἡ ἀρκούδα· φυλάξου Γίωσηφινε !

— Φάγε τὸν ἄπιστον υἱὸν τῆς Ἀλβιῶνος, Ἰωσηφινε ! ὑπέκρουσε μελαγχολικῶς ἡ κουκουβάγια.

— Γίωσηφινε ! σφάξε τον τὸν *χόρντεμ* ! ἐκλώξεν ὁ γάλος.

Αἱ δὲ πέντε κυρεῖαι ἱγυσιώλιδες, ποιμενίδες, μαρκησία, ὑπὸ τοῦ πεπονίου βοηθούμεναι ἔρρηξαν ἐν γοῇ μακρὰν πολέμικην κραυγὴν.

Ὁ Ἰωσηφίνος, ἄνδρεῖος, ὡς μεθῶν μασκαρᾶς, ἀνέτεινε γενναίως τὸν βραχίονα· — ἄλλ' ἔχασε τὴν ἰσοροπίαν καὶ πῆρε βουτιά μέσα στὸ πλῆθος, ροβόλησας ἐπὶ τοῦ ἀμμόδους ἐδάφους.

Ἡ ἀρκούδα, τὸ πεπὸνι καὶ οἱ λοιποὶ ἤρχισαν ἀμέσως φρενητιῶδη γορὴν περὶ τὸν χαμοκυλισθέντα Ἰωσηφίνον.

Ὁ δὲ ξένος ἔλαβε τὸν πεπὸντα πῖλόν του μετὰ πολλῆς ἀπαρξίας, ἔθεσε τὸν μανδύαν του ἐπὶ τοῦ βραχίονός του καὶ ἐξηκολούθησε τὸν σιωπηλὸν περίπατόν του.

Ὁ ὠραίος ἔρρηξας καὶ ὁ παρ' αὐτοῦ καλούμενος κύριος δούξ συνωμίλῃσαν χαμηλοφώνως καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνὴν καὶ ἐφαίνοντο νῦν συνεννοούμενοι θαυμασία.

Μετὰ τινῶν λεπτῶν ταχείων συνδιάλεξιν, ὁ μικρὸς ἔλαβε βελάντιον καὶ ἀπῆλθε λέγων :

— Θὰ τὴν τελειώσω τὴ δουλειά . . . καὶ πολὺ γλίγορα μάλιστα !

Ἐπιστραφεὶς δὲ μετ' ὀλίγον, προσέθεσε δακτυλοδεικτῶν τὸν Οὐδέστην :

— Νὰ μοῦ τὸν φυλάτε ! . . .

(ἀκολουθεῖ)